

Nhớ Em

Ngọc Hạnh

Mùa Đông năm nay khác với những năm trước. Nắng vàng tươi vui rực rỡ chỉ được nửa ngày hay vài giờ xong lại âm u chẳng khác chi mùa Đông nước Anh. Đã thế trời lạnh, rất lạnh. Tuyết rơi vài ngày qua chưa chịu tan hết còn vương vấn trên sân cỏ. Lối đi có nơi đóng thành băng trong vắt. Cảnh này làm tôi nhớ quê hương, nhớ bà con bạn bè thân thiết cách xa tôi nửa vòng trái đất cả chục năm chưa có cơ hội gặp lại. Bầu trời âm ảm buồn hiu càng làm tôi nhớ người em yêu quý đã vĩnh viễn rời bỏ tôi không thương tiếc. Biết đời có hợp sẽ có tan nhưng tôi vẫn đau lòng khi nhớ đến em.

Mấy tháng đầu em đi nghe tiếng điên thoại reo tôi giật mình, tưởng là điên thoại em. Em gọi tôi mỗi ngày. Nếu không tôi cũng gọi em. Ngày nào cũng gọi nhau, ít nhất một lần, thường là đôi ba lần. Chúng tôi như người nghiện, không chuyện trò với nhau thì nhớ và lo, không chịu được. Chẳng chuyện gì quan trọng. Chuyện cơm nước nắng mưa, chuyện học hành, tin tức con cháu. Em có cháu nội 12 và 10 tuổi ở tận Phi Châu. Ba Mẹ chúng làm việc ở đây 4 năm mới hết nhiệm kỳ. Cháu cố gắng nói chuyện bằng tiếng Việt, em khen ngợi, vui lắm. Em chỉ sợ các cháu quên tiếng Việt nam. Các cháu gái nội, ngoại đều lanh lợi, dạn dĩ, má hồng môi đỏ, là những cục cưng, nguồn an ủi của em. Các con trai, con dâu ở xa gọi về, em cũng chia sẻ với tôi. Một bài thơ vừa xuất hiện trong trí, chưa viết ra giấy đôi khi tôi là người nghe trước qua điên thoại. Có chi ngon em cũng dành phần cho tôi. Em đi xa về là tôi có quà. Con cháu người nào cũng thương yêu em và em rất yêu các cháu.

Diệu dàng, nhân hậu em hay chia sẻ nỗi đau người khác. Ai ốm đau thiếu thốn, em sẵn sàng giúp đỡ. Một người nghèo ở thôn quê qua đời không tiền chôn cất. Em giúp gia đình lo ma chay hậu sự. Câu học trò trường cũ tôi bị thương tật, mất một chân, không tiền sửa căn nhà hư mục, em cũng góp chung với tôi sửa lại cho tươm tất. Năm nào em cũng gửi quà cho người già neo đơn cao nguyên Dalat ăn Tết, tôi giúp một, em giúp hai. Em tiếc là không cơ hội thăm viếng bà cô ở xa nay đã già, 95 tuổi.

Bạn đời đi đường khác, em phiền muộn, lòng dạ tan nát, muốn chết cho xong. Tuy thế em vẫn cầu nguyện cho người mình yêu thương được bình an, hạnh phúc trong quãng đời còn lại. Em bảo một người đau lòng đã đủ, làm người khác bận tâm ích lợi chi. Tôi phục em không to tiếng, không nặng lời, âm thầm chịu đựng. Qua lời thơ biết tình em với người bạn đời:

Mừng cho chàng đạt được ước mong

Chúc chàng với cả tấm lòng

Quãng đời còn lại tâm hồn bình yên...

Cũng may trong nỗi đau ngút ngàn đó em có các con ngoan. Những đêm dài mất ngủ, em trải nỗi lòng qua những vần thơ hay bài viết ngắn, dài. Hai tập thơ em, *Nỗi Niềm* và *Bóng Chiều*, chị bạn bên Pháp xem xong là khóc, thương em vô cùng. Dù phiền muộn, em cũng đi đến vùng xa xôi giúp người nghèo và nạn nhân bão lụt, không ngại đường đi khó khăn vất vả. Em làm quen với nỗi đau, chấp nhận điều mình đang có, quên đi ngày tháng tuyệt vời, có thiệp có chàng, trong nhà rộn rã tiếng cười. Quên đi những ngày vui tươi cùng chàng viếng thăm những quốc gia gần xa. Cố gắng nhưng làm sao quên 30 tình nghĩa với 4 người con mà theo chị bạn Bắc Kỳ thân mến của tôi cho là “như hoa như ngọc”. Cụ Nguyễn Du viết “*Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen*”, phải chăng đó là trường hợp em? Biết bao kỷ niệm vui buồn. Vã lại, chàng của em trước kia vốn người tốt, chu đáo, chăm sóc gia đình, dạy các con điều hay lẽ phải, ai cũng khen. Thôi thì chúc phúc cho chàng. Cuộc đời dâu bể, có những việc khó tin nhưng vẫn xảy ra....

Em bắt đầu làm thơ viết văn trở lại, tôi rất mừng. Mùa Đông đến thời tiết thay đổi làm em khó thở, rất cổ, khan tiếng. Tưởng là ốm qua loa rồi sẽ khỏi. Thứ tư em còn chơi mà chợp, thứ bảy tôi đến thăm trò chuyện với em. Em than mệt, không ngờ hôm sau em ra đi lúc cả nhà ngon giấc. Sáng sớm chủ nhật con gái em gọi nói “*mẹ con mất rồi*”. Gia đình, họ hàng bàng hoàng tưởng như là mộng, không thể có thật. Tôi như người rơi xuống hố sâu, hết hồn, ngơ ngác ...

Em đi đã mấy năm nhưng tiếng nói, hình ảnh em như còn đâu đây. Em đi như đám mây trắng trên trời cao, lạng lẽ bay, không giờ giấc, không dấu hiệu báo trước. Các cháu em ở xa vội vàng bỏ công việc về thăm em

không thiếu người nào. Bạn bè và chàng của em cũng về tiễn đưa em. Tiếng khóc nức nở của bạn em từ bụi cao, các bài tưởng niệm làm gia đình, thân hữu không cầm được nước mắt. Một người dễ thương như thế, sao lại sớm về cõi vĩnh hằng? Nhớ em tôi đau như đứt ruột nhưng nghĩ lại nên mừng vì em được về cõi phúc, quên các hệ lụy trần gian. Phải chăng trách nhiệm, bổn phận đã hoàn tất nên em rũ áo phong trần để đoàn tụ với cha mẹ, ông bà?

Vốn biết chẳng ai sống mãi trên đời nhưng tôi không quên được cô em có lòng nhân ái, vị tha nhưng chẳng tròn hạnh phúc lứa đôi. Cũng may là những năm cuối đời lòng em thanh thản, còn làm thơ chúc Tết bạn bè:

Cùng Xuân ta vui ca

Chúc nhau trăm tuổi thọ...

Cầu mong trên trời cao hay nơi miền cực lạc em được tràn đầy niềm vui, hạnh phúc. Lòng khoan dung, tình nghĩa gia đình, tính nhân hậu của em sẽ làm cho người ở lại, thân hữu, gia đình, con cháu, nhắc nhở tiếc thương.

Thương nhớ em,
Ngọc Hạnh